

Marta Söderberg

FRÄMLINGS- KAMELEONT

**BONNIER
CARLSEN**

FRÄMLINGSKAMELEONT

© Text Marta Söderberg

© Illustration omslag Caroline Linhult

Formgivning omslag Caroline Linhult

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, 2025

Box 3159, 103 63 Stockholm

www.bonniercarlsen.se

info@bonniercarlsen.se

ISBN: 978-91-7979-889-5

Tryckt av Scandbook, EU, 2025

Tryckning 1

*Tillägnad alla kvinnor som bar,
som kämpade, men förlorade.*

*Och till alla vi vilsna, som
fortfarande famlar och söker
vägen hem.*

Fjorton år, tre veckor och fem dagar.

Tiden det tog att få veta sanningen.

Allting började i landet på andra sidan jorden, där vindarna är varma och bergen möter himlen i ett glödande eldhav. Och fast jag inte minns något vet jag att det är den vackraste platsen på jorden. För det var där jag blev jag, och det var där du fanns. I nio månader bar du mig. Skyddade mig. Lät mig bygga ett bo inne i dig i väntan på att jag skulle kunna andas helt själv. Kanske höll du handen över den växande magen, viskade hemligheter som jag inte längre minns.

Och när det till slut var dags trängde jag mig ut från värmen. Min nakna hud mot världen utanför. Jag undrar om du höll mig, vilade jag en stund på dig?

Senare, i ett annat liv, alla påminnelser om att jag aldrig hörde till. Den leende kvinnan som vände sig till mig och sa:

”Men tänk ändå, vilken tur att du fick komma hit till Sverige. En riktig saga.”

Kanske log jag lite då, mest för att vara snäll. Nu får orden något att sjunka inne i mig. När marken rämnar och hela ens liv visar sig vara en lögn, då vet man.

Sagor tar slut.

OM JAG VARIT LAGD åt det dramatiska hållet hade jag garanterat ställt till med en scen nu. Så där som på film, med skrik och bråk och tårar. En livslögn förtjänar faktiskt någon form av respons. Men som vanligt är jag en emotionell besvikelse. I stället för att gråta och vråla mot universum ligger jag i sängen och tuggar Hubba Bubba och stirrar upp i taket. Jag är fullt träningsklädd, snart ska jag åka på årets första fotbollsträning. Pappa ropar något utanför dörren, jag suckar och försöker mig på en bubbla. När jag var liten var jag bäst på att blåsa bubblor. Nu är jag fjorton och de spricker nästan direkt.

Pappa kikar in genom dörrglipan.

”Miriam, hörde du?”

”Vadå?”

”Vi åker om fem minuter. Simon väntar vid affären, vi ska övningsköra.”

Jag reser mig långsamt upp. I normala fall hade pappa kommenterat fotbollsskorna på parketten. Men inte idag.

Simon är min äldre bror. Han går andra året på gymnasiet och fram till för några månader sedan brydde han

sig inte om körkort. Tills det plötsligt blev väldigt akut och viktigt.

Pappa och jag går ut till bilen. I likhet med de flesta familjer i Viken har vi en mörk Volvo SUV. Originalitet är uppenbart kriminellt bland medelålders. Jag glider ner bredvid pappa och drar på mig bältet. Vanligtvis hade jag satt in mina hörlurar, men just idag tappade de livslusten och tvärdog.

Jag märker hur pappa sneglar mot mig. Förmodligen har han fått order av mamma att prata med mig, liksom kolla läget och se hur tankarna går efter allt som varit på sistone. Men han hittar inte det där gyllene tillfället att börja samtalet. Jag tittar ut genom fönstret och tänker: Kanske finns det inte några perfekta tillfällen. Bara oändligt många förlorade möjligheter. Varje sekund, en skimrande såpbubbla som brister i vinden. Verkligheten har tyvärr den effekten.

Pappa trummar lätt på ratten. Ibland verkar han ta sats för att säga något, men hejdar sig. Han är en sådan där person som kräver att alla stjärnor ska stå rätt för att han ska våga närma sig något riktigt svårt. Då kan det dessvärre ta tid. Som den där gången när min hamster dött. Vi drev omkring på stan i över en timme och tittade i skyltfönster tills jag inte stod ut längre och sa:

”Sixten har dött va?”

Pappa nickade, liksom skamset.

”Han var nästan två år”, sa jag tröstande ”Hamstrar blir inte så gamla.”

Då var jag åtta år.

Nu önskar han säkert att jag själv ska ta upp allt det där vi tänker på men inte pratar om. Jag lutar mig lite mot fönstret och ser stora villor glida förbi. Alla de där med utebelysning och julstjärnor i fönstren. Jag suckar och sjunker ihop i sätet. Vår jul vill jag helst glömma.

Det var dagen före Lucia. Snön glittrade medan vi promenerade över sjön. Mamma och pappa och Simon och jag. Tillsammans gick vi över isen och där och då, i den friska vinden, hade vi inte ett problem i världen. Senare, när vi kom hem. Mejlet i mobilen. Alldeles stilla stod jag på köksgolvet. Läste orden, men något spjärnade emot inuti. Och plötsligt ångrade jag att jag kontaktat föreningen som hjälper adopterade att hitta sina förstaföräldrar. Jag skickade själv in mina papper. Lite för att jag var nyfiken, men mest för att få den skavande känslan att försvinna. Den som kom efter att jag läst om killen som blivit stulen. Mamma och pappa skulle aldrig få veta något. Det var planen. Så blev det inte.

För elva år sedan adopterade mamma och pappa mig i tron att jag blivit övergiven. Men jag blev aldrig lämnad.

Jag blev stulen.

”VI HAR TYVÄRR INTE hittat din mamma, Miriam.” Det var så mejlet började. ”Däremot har vi lyckats få tag på en barndomsvän till henne och jag är hemskt ledsen att behöva skriva detta. Uppgifterna om ditt namn, personnummer, sjukhuset du föddes på stämmer. Men din mamma lämnade aldrig dig för adoption. De tog dig. En dag kom de och hämtade dig i hemmet. Vännen minns dig. Har till och med ett kort på dig som tydligt matchar ditt passfoto som du reste till Sverige med. Vill du, fortsätter vi leta efter din mamma. Men valet är helt upp till dig.”

De tog dig. Jag läste raden om och om igen. Och inuti. En otäck svindel. Verkligheten svajade till. I några otäcka sekunder visste jag inte var jag befann mig. Jag minns skuggan över mammas ansikte när jag berättade för henne senare den kvällen. Axlarna slokade som om hon redan förlorat. ”Om du vill hjälper vi dig.” Mamma fick fram ett leende. Men ögonen var rädda, och kanske fanns det en vädjan i dem också. En önskan om att jag skulle låta bli.

Men allt jag kunde tänka på var att jag inte blivit övergiven.

Och kanske. Om jag kunnat gå tillbaka i tiden, om jag fått möjlighet att välja, skulle jag aldrig öppnat mejlet. Då hade vi fortfarande varit familjen med tacomiddagar och filmkvällar. Mamma och pappa som skjutsat, hämtat och tjatat om läxor. De enda föräldrar jag känner till. Jag vet att jag är en svikare. Men ibland tänker jag att det varit bättre att leva kvar i lögnen, skyddad av ovissheten. Verkligheten pressar och skaver alldeles för mycket. Och sanningen, den läker faktiskt inga sår.

Den spränger mig i bitar.

VI BÖRJAR MED IDIOTEN. En utmärkt övning en frusen januarikväll, tycker vår tränare Franzén. Vi står på gräsplanen, i mittcirkeln, omringade av strålkastarna. Våra andedräkter bildar stora rökmoln. Jag rättar till mössan och tittar mig omkring. Vi är åtta tjejer, alla i likadana träningskläder. Det är Lily, Vera, Hanna B, Hannah P, Clara, Grace och Malou. Vi är nästan alltid samma gäng. För det mesta får vi ihop tillräckligt med spelare, men på sistone har flera träningar ställts in för att vi varit för få.

”Ni kan övningen”, säger Franzén och sätter visselpipan i munnen.

Vi ställer upp oss på mittlinjen och när han visslar ruskar något på sig inom mig, liksom gläfses. Jag förvandlas till en dreglande vakthund, redo att springa och göra höga hopp på befallning. Och jag som alltid avskytt hundar. Det är något med deras viftande svans och hoppfulla ögon som skrämmer livet ur mig.

Jag rusar fram till första konen och vänder. Jag och Lily jagar förstaplatsen. Så har det alltid varit. Jag ökar takten, pulsen dånar i öronen. Jag vill springa ifrån mina

egna tankar och på något sätt fungerar det faktiskt. När jag kommer fram till sista konen värker benen av mjölk-syra. Kvar finns bara en tanke: Att ta mig i mål.

Dobbarna river i gräset. Jag spurtar sista sträckan, det gör ont precis överallt. Lily kommer i mål kort efter. Hon ler mot mig medan vi står och hämtar andan och det är bara att erkänna att vissa faktiskt har det där lilla extra. Lily är definitivt en av dem. Hon är lång och blond. Är en vinnare både i skolan och på planen. Hon studerar mig.

”Du är så sjukt snabb!”

I vanliga fall hade jag blivit glad av berömmet. Nu bryr jag mig inte.

De andra kämpar sig i mål. Hannah P och Grace är sist som vanligt. Så fort de passerat mållinjen slänger de sig ner på rygg, trots att Franzén vill att vi ska stå för att hålla pulsen uppe. Om man vill vara snäll kan man säga att Hannah P och Grace har förbättringspotential. Vill man vara ärlig säger man att de borde ägna sig åt något helt annat. När vi var yngre blev de panikslagna så fort de fick en passning. Det var som om de inte visste vilken kroppsdel de skulle använda för att sparka bollen.

Ändå är inga andra så glada som Hannah P och Grace. Det spelar ingen roll om vi förlorar tvåsiffrigt. Efteråt festar de på smågodis, glada och bekymmerslösa. Nu ligger de på det hårda gräset och fnittrar, och fast det är kallt och mörkt och musklerna bränner utstrålar de fullkomlig lycka. Som att just den här platsen, det här ögonblicket, är alldeles perfekt.

Jag tvingar mig igenom resten av träningen. Springer på alla bollar fast jag har blodsmak i munnen. När Franzén blåser i visselpipan sjunker jag ihop. För en stund har jag sluppet alla virvlande tankar. Allt jag behövt fokusera på är att följa instruktioner, andas mig igenom mjölksyran, sekund för sekund. Jag petar in den sista bollen i bollenätet och förbereder mig mentalt för att åka hem.

”Kan vi samlas här?” Franzén viftar in oss. ”Jag har något att berätta.”

Av tonfallet förstår jag att det är något viktigt. Alla tar några steg närmare.

”Som ni vet är vi väldigt få spelare, vilket leder till att träningarna ibland blir inställda. Senast var det ju till och med en match.”

”Vi hade ändå förlorat”, säger Malou krasst och hon har förmodligen helt rätt. Vi skulle möta det bästa laget i serien och hade inte haft en chans.

”I alla fall”, säger Franzén. ”Vi har diskuterat detta i klubben och har kanske hittat en lösning.”

Han harklar sig och jag får en obehaglig känsla av att han inte riktigt själv tror på den där så kallade lösningen.

”Ni vet Sandarna?” Franzéns röst är trevande. Nu har han vår fulla uppmärksamhet.

”Du menar laget som kapade Clara så hon fick sy fyra stygn?” säger Vera bittert.

”Och som skrek att jag är en jävla svennehora bara för jag räddade en straff”, skjuter Hanna B in.

”I så fall vet vi exakt vilka dom är”, konstaterar Malou. Hannah P och Grace ser nästan rädda ut.

Franzén kliar sig i skäggstubben och tycks inte riktigt veta hur han ska fortsätta. Just nu önskar han nog att han tränade ett harmoniskt pojklag i stället för ett gäng fjortonåriga tjejer som har svårt att samsas i största allmänhet och med främmande tjejer i synnerhet.

Han låter blicken svepa över oss.

”Vi har pratat med Sandarna och dom har också problem med för få spelare. En möjlig lösning skulle kunna vara att slå ihop lagen.”

De sista orden dödar allt syre för några sekunder. I mina lagkamraters ansikten urskiljer jag en blandning av tvivel och total chock.

”Planen är några provträningar nästa vecka”, fortsätter Franzén.

Lily och Clara ser ut att vilja styckmörda någon. Malou verkar befinna sig i en sådan där otäck mardröm där man inte riktigt vet om man drömmer. Själv känner jag konstigt nog inget speciellt inför nyheten, trots att det vore den största förändring som hänt vårt lag.

”Franzén”, säger jag och inser att det är det första jag säger på hela träningen. De andra observerar mig med en blandning av förvåning och nyfikenhet. ”Snälla, säg inte att vi ska provträna om det redan är bestämt att vi ska slås ihop. Bara var ärlig mot oss, okej?”

Jag tittar rakt på Franzén, orkar verkligen inte med fler lögnar i mitt liv. Han viker undan med blicken och det är svar nog. En sammanslagning kommer att ske mellan Vikens BK och Sandarna IK, och det finns absolut ingenting vi kan göra åt saken.

SENARE, PÅ KVÄLLEN när jag ligger i sängen, knackar det lätt på dörren. Jag vet att det är mamma. Snabbt glider jag ner under täcket och hör dörren gå upp. Jag känner hennes blick i mörkret. Hon dröjer sig kvar i dörröppningen. Som om hon vill säga något, kanske komma in, men inte vet hur. Jag sväljer. I vanliga fall hade mamma sjunkit ner på sängkanten, strukit mig över håret och frågat hur träningen gick. Men inte ikväll.

Mamma står kvar en stund och stänger sedan dörren bakom sig.

Efteråt ligger jag i mörkret med ett obehagligt tryck i kroppen. Jag är fullständigt bedövd medan hjärtat står vidöppet. Kanske borde jag skrika och gråta, men jag kan inte. Och samtidigt, avgrunden som växer, tankarna jag inte kan greppa. Mamman i det främmande landet. Bandet som slets sönder för elva år sedan. Historien raderades och skrevs om. Det svindlar till i magen, ett fritt fall inuti. Jag blundar in i kudden.

Hur sörjer man livet som aldrig blev?

Får man ens göra det?

Jag borde verkligen inte göra så här. Vet exakt vart den här stigen leder. Till återvändsgränder och obesvarade frågor om dig. Ändå gör jag det gång på gång. Jag smyger in i mammas arbetsrum och drar fram pärmen där mina adoptionspapper sitter. De är samlade i en större plastficka. Skyddade, likt fossiler fastfrusna i tiden. Precis som SAS-biljetterna. Spåren av familjen som från början var tre, men växte och blev fyra någonstans på andra sidan jorden.

Jag bläddrar bland papprena jag kan utantill. Läser de fragmentariska uppgifterna. Diktaturen. Treåringen. Militären. Hon som ingen kom och hämtade, och därför adopterades bort. Jag sväljer, orden blir till brännmärken inne i mig. Ändå tvingar jag mig att läsa och för några sekunder ser jag allting lite klarare. Upptäcker luckor och ord som hamnat fel. Jag är tre år på några ställen, och i nästa stycke två. Ibland har jag syskon. På vissa sidor har jag ingen mamma. Men för det mesta är du bara en fattig alkoholist som övergav mig. Och det är så många ord som saknas. De allra viktigaste: Ingenstans finns din namnteckning.

I bröstet börjar något ledset och vilset att röra på sig.

”Hur kunde de inte förstå?” ekar det i huvudet. Mamma och pappa som aldrig köper något utan att dubbelkontrollera försäkringar och kvitton.

Jag tänker på hur mamma berättat att hon satt i sin favoritfåtölj när hon fick samtalet från Adoptionscentrum. Kvinnan berättade att det fanns en liten flicka på andra sidan jorden som behövde ett hem. Och hur mamma bara visste att det var jag. Att jag var hennes. Från allra första stund. Historien jag hört så länge jag kan minnas. En tröstande saga jag hållit fast vid. Tills nu. Jag blundar, famlar i minnet och försöker hitta tillbaka till känslan. Den där varma som alltid la sig mjukt inuti. Men mammas ord, allt det fina, försvinner bort från mig.

Kvar finns bara alla frågor om dig.

DET ÄR BARA EN RÖRELSE i ögonvrån. Jag skymtar henne nästa morgon när jag står i köket. Hon är magrare än jag minns henne, pälsen är ovårdad och svansen tufsig. Katten som kommit och gått i mitt liv det senaste året, som är viktig på ett sätt jag inte kan förklara. Hon ger ett härjat intryck. Ett tag var jag rädd att hon strövat vidare och lämnat mig kvar. Jag gräver fram leverpastejen i kylan, skyndar ut i hallen och får på mig skorna. Bryr mig inte ens om att ta på mig jackan. Vinden blåser rakt igenom tröjan och de rutiga pyjamasbyxorna. Jag spanar efter henne.

Hon har smitit in på grannens tomt. Stryker omkring på deras skottade uppfart. Blicken är vaksam. Hållningen låg. Vet att människor inte är att lita på. Att man alltid måste vara beredd att fly.

Jag sjunker ner på huk och lockar på henne. Hon granskar mig. Först misstänksamt, sedan igenkännande. Mycket varsamt skjuter jag fram leverpastejen till henne. Hon smyger närmare, stannar precis utom räckhåll för mig. Sitter så en stund, som om hon inte kan bestämma sig för om jag fortfarande är hennes vän.

Det var förra julen som jag hittade henne uppkrupen

på vår altan. Svansen var blodig och i det högra örat fanns en stor reva som fick det att sloka. Pälsen var svedd och vissa fläckar var helt kala. Det tog flera veckor innan hon tolererade mitt sällskap, ett halvår innan hon vågade nosa på mina händer och det var först för några månader sedan som hon tillät mig att klappa henne.

Hon börjar äta och för första gången på länge känner jag en antydan till glädje.

”Duktig tjej”, berömmar jag medan hon slickar i sig den feta pastejen.

Jag rycker till när grannens ytterdörr slängs upp. Ut kommer en kille som jag inte känner igen. Han ser ut att vara några år äldre än jag.

”Vad sysslar du med?”

Tonfallet är märkbart irriterat. Som om han har stört sig på mig i hela sitt liv fastän vi precis har träffats.

Jag reser mig upp, snön knarrar under min tyngd.

”Jag matar katten.”

Jag nickar menande mot den svarta skuggan som slinker iväg bakom huset.

”Skabbkatten?”

Jag gillar inte hur han säger skabbkatten. Som om hon vore ohyra.

”Det är inte skabb. Hon råkade illa ut förra året.”

”Skiter väl jag i. Den ska i alla fall inte vara här.”

Jag hindrar impulsen att säga något vasst tillbaka. Tar ett djupt andetag och ska just vända och gå hem när han kastar ur sig:

”Såna där borde man skjuta.”

Han naglar fast mig med blicken. Jag står alldeles stilla. Orden träffar rakt in, just där det är som varmast och mjukast, stället dit jag aldrig släpper in någon. Ilskan som i stället blivit mitt bästa vapen för att hålla nyfikna borta. En osynlig polisavspärrning kring det allra viktigaste. *Här finns inget att se, var god cirkulera!* Nu är det ett perfekt tillfälle att plocka fram den där pulserande känslan igen.

”Du är ju helt skev”, säger jag lågt, men tillräckligt högt för att han ska höra. Han tar några snabba steg mot mig och nu inser jag hur lång han är.

”Ursäkta, vad sa du?”

”Du hörde.”

Jag hatstirrar på honom och inser att jag förmodligen inte är så skräckinjagande i mina pyjamasbyxor.

”Eller idiot kanske låter bättre, välj själv”, hetsar jag och killens ögon mörknar. Han öppnar munnen och är på väg att säga något när ytterdörren går upp och en kvinna tittar ut.

”Noel, kommer du?”

Det är uppenbart att det är hans mamma. Det är något med de intensiva ögonen, likheten går inte att bortse från. Han suckar, hela hans hållning sjunker ihop en aning. Borta är killen som vill skjuta hemlösa katter. Han lommar in i huset, dörrlåset klickar till bakom honom. Jag står kvar och känner kylan krypa djupare in. Och från himlen, högt ovanför mig, börjar tunga snöflingor falla.

NÄR JAG ÖPPNAR YTTERDÖRREN möts jag av doften av nybryggt kaffe. Jag stampar av mig snön på dörrmattan, får av mig skorna och slänger upp dem på skohyllan. Stannar till framför hallspegeln, drar med fingrarna genom håret och kammar ur snön. Det drar ihop sig och lockar sig av fukten. Det långa mörka jag plattat och alltid försökt tämja. Jag hör någon närma sig och trots att jag inte ser vem det är, vet jag att det är mamma. Pappas steg är tyngre och Simons är lättare och liksom studsigare. Mamma ler mot mig.

”Pratade du med dom nya grannarna?”

”Ja, tyvärr gjorde jag det”, muttrar jag och går.

Mamma följer efter mig in i köket.

”Miriam träffade dom nya grannarna”, säger mamma till pappa som står vid köksön och slår upp kaffe i två muggar. En mörkblå med en segelbåt, och en klargul med en regnbåge på, den jag gav till mamma i morsdagspresent för några år sedan. Jag och pappa letade i flera timmar efter den perfekta presenten. Jag hittade den till slut i en butik som sålde muggar av en lokal keramiker.

”Adam, hörde du?”

Mamma tittar menande mot pappa, som nickar trött

och ställer undan kaffekannan. Han vänder sig till mig.

”Var dom trevliga?”

”Inte särskilt.”

Jag går fram till kylskåpet, plockar ut havremjölken och håller upp lite i en skål. Tar sedan med mig flingpaketet till bordet. Simon kommer in i köket, blinkar nyvaken. Han liknar pappa, lång och blond med mörkblåa ögon. I Simons ansikte går det att ana sig till hur pappa såg ut som ung.

”Nähä.” Pappa ser förvirrad ut. Det här är det mest naturliga samtal vi haft på länge. Visserligen helt värdelöst, men ändå fullt normalt för en familj en lördagsmorgon.

”Jag sa kanske att deras son är helt störd”, kastar jag ur mig medan jag slevlar i mig frukosten med blicken fäst på Kelloggspaketet. Simon skrattar till och får en förmanande blick av mamma. Hon är en sådan person som alltid är trevlig och hjälpsam. Även när andra betar sig som assholes. Det är då det blir helt uppenbart att vi inte delar DNA och andra viktiga markörer. Jag är också jättetrevlig. Tills jag inte längre är det.

”Förresten ska vi slås ihop med Sandarna”, säger jag utan någon direkt anledning och hoppas att mamma ska släppa grannarna och min brist på uppförande. Som förväntat fångar nyheten pappas intresse.

”Sandarna?” Det ligger tvekan i hans röst. ”Är det inte laget som det varit lite stökigt med?”

Stöket han syftar på är att Sandarna vid flera tillfällen har hamnat i bråk med andra lag. Men för att vara rättvis, det är långt ifrån alltid det är Sandarna som startar

bråken. Som den där gången när deras målvakt fick en banan inkastad på sig av ett par killar som stod längs sidlinjen och gjorde apljud. Sådant skulle få även mig att vilja slå någon hårt i skallen.

Jag rycker på axlarna och glider undan med ett ”vet inte”.

Pappa trummar lätt på muggen.

”Är det helt bestämt eller är det ett förslag?”

Det är tydligt att han, i likhet med mina lagkamrater, inte gillar idén om sammanslagningen.

”Det är nog ganska bestämt.”

Jag fiskar upp en sked flingor.

”Det måste väl finnas några spelare i dom andra lagen som skulle vilja byta? Som Väster till exempel. Dom ligger ju dessutom närmare oss”, säger pappa och tar en mun kaffe.

Jag betraktar honom över bordet. Den sista meningen avslöjar egentligen allt. Väster ligger närmare oss geografiskt. Men det han inte säger, fast egentligen menar, är att Väster består av samma slags tjejer som vårt lag. Blonda och blåögda, med svajande hästsvansar. De flesta är från villaområdena vid vattnet. Jag är den enda som sticker ut i vårt lag. Liten och mörk med vågigt hår. Jag är Vikens ofrivilliga exotiska maskot. I Sandarna hade jag däremot smält in utan problem. Till skillnad från oss består deras lag av tjejer från olika länder, de flesta av dem bor i hyresrätter.

”Vi överlever nog”, säger jag syrligt.

Mamma och pappa tror säkert att vi kommer bli

nedslagna, alternativt förvandlas till fullblodsgangsters hela bunten. Ibland är de tröttsamt fantasilösa. Jag kan inte låta bli att slänga ur mig:

”Dom kan säkert lära oss lite nya saker.”

Mamma och pappa sneglar mot varandra. Det är förmodligen just detta de är rädda för. Jag skedar upp det sista ur tallriken, reser mig och vet att så fort jag kommit ner till mitt rum så kommer de att diskutera saken länge och grundligt.

Nya saker skrämmer alltid ihjäl dem.

NÄSTA DAG ser jag grannkillen igen. Han är ute och skottar rent uppfarten som snöat igen. Han har ingen jacka på sig, bara en vit t-shirt. På fötterna har han svarta Converse som måste vara dyngsura nu. För en sekund höjer han blicken och tittar rakt på mig där jag står i hallen på övervåningen. Jag kastar mig blixtsnabbt ner på golvet. Där ligger jag sedan med hjärtat dunkande. Jag blundar in i mattan och påminns om när jag var barn och lekte kurragömma och inbillade mig att ingen såg mig om jag knep ihop ögonen tillräckligt hårt. En dörr öppnas och Simon kommer ut från sitt rum. Han står tyst en stund och säger sedan:

”Hittar du något där nere?” Jag himlar med ögonen, reser mig upp och sneglar mot fönstret. Simon kommer närmare.

”Vad spanar du på egentligen?” Han lutar sig fram för att se bättre. Vänder sig sedan om och flinar mot mig. ”Säg inte att det är den berömda grannkillen.”

”Men sluta”, stönar jag. Kanske lite väl snabbt. Simon flinar och nu kommer han aldrig sluta pika mig. Simon som bråkat och retats med mig genom alla år. Ett privilegium man tycks få när man är fyra år äldre.

Samtidigt har han alltid skyddat mig. Som den gången när en kille sa att jag var en jävla blatteunge som borde sättas på en flotte tillbaka. Utan att tveka gick Simon emellan och knuffade bort killen.

”Vad menar du med berömda förresten?” säger jag och försöker låta ointresserad.

”Varför så nyfiken?” Simon skrattar och är just nu så jobbig som bara han kan vara. Ändå är det skönt att han är som vanligt. Inget verkar ha förändrats mellan oss.

”Men strunt i det då.” Jag gör en ansats att gå iväg och Simon skärper sig och förklarar:

”Fridells syster berättade att killen och hans mamma flyttade hit för att han var inblandad i något. Typ ett mord. Blev tydligen skitstort, så dom tvingades flytta.”

”Och hur vet Fridells syster allt det här?”

”Dom går i samma klass.”

Jag ger Simon en skeptisk blick.

”Så den nya killen ställer sig alltså upp i klassrummet och berättar för alla att han mördat någon? Låter väldigt troligt.”

”Nä, inte precis så. Men Fridells syster kanske hörde det från någon annan.”

”Så det är med andra ord bara ett rykte?”

Nu är det min tur att flina. Det är inte kriminellt att skvallra, men det borde faktiskt vara det. I så fall skulle majoriteten av Vikens befolkning sitta inlåsta, förslagsvis på några hyrda fängelseplatser på ett kallt ställe. Jag skakar på huvudet och passerar Simon.

Innan jag går ner för trappan säger jag:

”Snälla Sherlock, säg till när du har riktiga fakta.”

När jag kommer ner till mitt rum försöker jag glömma Simons ord. Gör mitt bästa för att stå emot nyfikenheten som växer för varje sekund. Jag tar till och med fram matteboken. Rastlöst bläddrar jag i den och börjar till slut lösa några tal. Men snart står jag inte ut längre. Och även om jag vet att det bara är ett korkat rykte slänger jag mig på sängen med mobilen och söker på mord utförda av unga killar.